

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. L. Č.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Natisem
sídlem Sokolská třída 21, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Magistrát města Ostravy**
sídlem Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava

za účasti: **1) ALL-ECK s.r.o.**
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava-Mariánské Hory
zastoupená advokátem Mgr. Matějem Kopřivou
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava-Mariánské Hory

2) Statutární město Ostrava, Úřad městského obvodu Poruba
sídlem Klimkovická 55/28, 708 56 Ostrava-Poruba

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022 č. j. SMO/167689/22/OD-Tur, ve věci místní komunikace

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022 č. j. SMO/167689/22/OD-Tur, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Statutárního města Ostravy, Úřadu městského obvodu Poruba jako silničního správního úřadu (dále také „SSÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2021 č. j. POR 42912/2021/pose, jímž bylo rozhodnuto, že na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE, vše v k.ú. X, obec X, se nenachází místní komunikace ani veřejně přístupná účelová komunikace k přístupu na pozemky parc. č. XF, XG, XH a XI, vše v k.ú. X, obec X, a dále, že podle ust. § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) není uzamykatelná brána v jižní části pozemku parc.č. XA v k.ú. X, obec X a mobilní oplocení v severní části pozemku parc. č. XA v k.ú. X, obec X pevnou překážkou umístěnou bez příslušného povolení SSÚ na pozemní komunikaci a odstranění zámku z uzamykatelné brány a odstranění mobilního oplocení v severní části pozemku parc.č. XA v k.ú. X, obec X se proto nenařizuje (pokud dále v tomto rozsudku budou označovány pozemky parcelními čísly, má se z to, že se jedná o pozemky v k.ú. X, obec X – *pozn. soudu*).
2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem vyloučeným z důvodu podjatosti. Žalobce ve správním řízení namítal podjatost všech úředních osob odboru výstavby a životního prostředí Úřadu městského obvodu Poruba (dále jen „ÚMOB Poruba“), neboť vedoucí tohoto odboru Ing. Z. R. se již dříve veřejně vyjadřoval, že předmětná pozemní komunikace neexistuje, takže si lze stěží představit, že by úřední osoba rozhodla ve prospěch žalobce. Také jiné úřední osoby se k existenci předmětné komunikace dříve vyjadřovaly. Žalobce rovněž uvedl, že je osobou oprávněnou jednat za petiční výbor ve věci petice „Zásadní nesouhlas se záměrem orgánů samosprávy prodat parcelu č. XD v k. ú. X pro záměr výstavby tzv. RD s penzionem – ubytovnou a restaurací naproti kostela sv. Mikuláše“ a představitelé obce se na 5. zasedání zastupitelstva konaném dne 8. 9. 2015 v této souvislosti vyjadřovali proti žalobci silně negativně. Žalobce dovozuje, že k osobě žalobce existuje subjektivní vztah úředních osob pracujících na ÚMOB Poruba. Ve správním řízení byly postupně námitky podjatosti ve vztahu ke všem úředním osobám zamítnuty, nebyly však posouzeny věcně správně a materiálně je třeba věc posoudit jinak. Žalobce se proto domáhá také soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách podjatosti, včetně rozhodnutí odvolacích, která vymezil na str. 3-4 žaloby. Žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010-119 a má za to, že v posuzované věci byly naplněny všechny znaky systémové podjatosti. Pokud by SSÚ uznal existenci sporné komunikace, mělo by to za následek jeho povinnost zpětně vykoupit pozemky pod předmětnou komunikací, což by znamenalo mnohamilionové výdaje z rozpočtu města. Žalobce k námitce podjatosti ze dne 8. 1. 2016, jejímu doplnění ze dne 1. 2. 2016 a k odvolání ze dne 17. 8. 2016 přiložil listinné důkazy prokazující důvodnost námitky podjatosti. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud tyto listiny provedl k důkazu. Podle žalobce rozhodnutí správního

orgánu I. stupně vydané úřední osobou Bc. E. P. bylo vydáno podjatou úřední osobou, a proto mělo být žalovaným zrušeno. Žalobce je rovněž názoru, že tajemnice ÚMOB Poruba při vyhodnocení námítky podjatosti Ing. L. G. v usnesení ze dne 17. 4. 2020 nepostupovala v souladu s rozsudky NSS sp. zn. 1 Afs 7/2000 a sp. zn. 7 As 261/2014, ale rovnou se ztotožnila s vyjádřením Ing. L. G. Žalovaný v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 24. 6. 2020 usnesení tajemnice potvrdil. Žalobce v této souvislosti odkázal na Sdělení k podnětům k přezkumnému řízení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „KÚ MSK“) ze dne 11. 11. 2020, v němž podle žalobce KÚ MSK vyslovil názor, že usnesení o námítce podjatosti a navazující rozhodnutí o odvolání je možné přezkoumat až spolu s rozhodnutím ve věci samé. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí takto nepostupoval, když usnesení tajemnice o námítce podjatosti vůči Ing. G., ani navazující odvolací rozhodnutí nepřezkoumal a na str. 21 napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že Ing. G. není od 1. 1. 2021 zaměstnancem Statutárního města Ostravy. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech a nebyl zjištěn pravý stav věci. Žalobce dále poukázal na nezvyklý postup správního orgánu I. stupně, kdy v souvislosti s pověřením Bc. E.P. oprávněnou úřední osobou a přesunem správního řízení pod odbor výstavby a životního prostředí se automaticky stal oprávněnou úřední osobou Ing. Z. R., jenž existenci sporné komunikace popírá. Přímo nadřízenou určila tajemnice samu sebe (str. 65 prvostupňového rozhodnutí), přitom je také přímo nadřízenou Ing. J. C., jenž zastupuje účastníka řízení – městský obvod Poruba. Na základě těchto kroků dle žalobce nelze vyloučit, že ÚMOB Poruba a městský obvod Poruba mají prostřednictvím tajemnice zájem na výsledku řízení. Uvedené skutečnosti považuje žalobce za signály nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ ve smyslu judikatury NSS.

- 2) Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem, který k tomu není nadán pravomocí. Žalobce nesouhlasí s vypořádáním jeho odvolací námítky ohledně příslušnosti SSÚ. V první větě výroku prvostupňového rozhodnutí chybí uvedení konkrétního odboru, který je vydal. Naproti tomu v levém horním rohu prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že je vydáno odborem výstavby a životního prostředí. V poučení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebylo uvedeno, prostřednictvím kterého odboru lze odvolání podat. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydala Bc. E.P., tj. úřední osoba, která není zařazena do odboru, jenž vykonává působnost SSÚ v přenesené působnosti. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že členění na odbory je pouze věcí vnitřní organizační struktury úřadu. Skutečnost, že Bc. E. P. byla tajemnicí pověřena vedením předmětného správního řízení, nelze dle žalobce akceptovat, neboť pravomoc zřídit (či zrušit) odbory a oddělení pro jednotlivé úseky činnosti úřadu, jakož i stanovení jejich pravomocí je dle § 102 odst. 2 písm. f) a § 109 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění (dále jen „zákon o obcích“) vyhrazeno radě obce, nikoli tajemnici. Pokud tedy Rada městského obvodu Poruba vyhradila pravomoc SSÚ odboru dopravy a údržby komunikací, není tajemnice oprávněna tuto pravomoc přenést na jiný odbor. Podle § 111 odst. 3 zákona o obcích platí, že pokud vypracovávají písemnosti odbory obecního (městského) úřadu, uvede se pod záhlavím též název odboru, který písemnost vyhotovil. Přestože odbor výstavby a životního prostředí nevykonává v přenesené působnosti působnost SSÚ, je v záhlaví napadeného rozhodnutí uveden jako odbor, který písemnost vypracoval. Žalobce tedy namítá, že ÚMOB Poruba jako celek, ani jeho stavební úřad, nejsou příslušným správním orgánem nadaným pravomocí vést řízení a vydat předmětné rozhodnutí. Příslušným správním úřadem je dle žalobce pouze SSÚ, kterým je v tomto

případě odbor dopravy a údržby komunikací. Na celé věci nemůže nic změnit ani to, že konkrétní úřední osoba Bc. Eva Pospěchová má složené příslušné odborné zkoušky, jelikož je zaměstnána jako vedoucí stavebního úřadu, nikoli jako úřední osoba SSÚ. Podle žalobce je prvostupňové rozhodnutí nulitním správním aktem, který není právně závazný, jelikož jej nevydal příslušný SSÚ.

- 3) Napadené rozhodnutí nemůže obstát, jelikož žalovaný nepřihlédl k argumentům uvedeným v doplnění odvolání žalobce, když na str. 28 napadeného rozhodnutí uvedl, že se nebude podrobně vypořádávat s námitkami žalobce uvedenými v doplnění odvolání doručeném dne 13. 10. 2021, protože byly podány po lhůtě pro podání odvolání a jsou tedy námitkami opožděnými. Dle žalobce zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) neposkytuje pro takový postup oporu, neplyne z něj, že odvolatel nesmí po uplynutí lhůty k podání odvolání svou argumentaci doplnit. Podle § 36 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu mají účastníci řízení právo vyjádřit své stanovisko kdykoli v průběhu řízení. Žalobce v označeném podání pouze rozvinul některé své námitky uplatněné již v odvolání. Žalobce má s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016 sp. zn. II. ÚS 2732/15 za to, že došlo k zásahu do jeho základních práv a svobod.
- 4) Správní orgán I. stupně porušil povinnost být vázán právním názorem odvolacího orgánu (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu) a žalovaný na to nikterak nereagoval. Žalobce porovnal rozhodnutí správního orgánu I. stupně s jeho předchozím rozhodnutím ze dne 17. 9. 2019, které bylo zrušeno rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 12. 8. 2020. Porovnaná rozhodnutí jsou dle žalobce v podstatě stejná, přestože odvolací orgán ve zrušujícím rozhodnutí výslovně uvedl, že věcnou správností napadeného rozhodnutí se nezabýval a že případnými oprávněnými námitkami odvolatelů se v rámci nového projednání musí zabývat SSÚ, což potvrdil také KÚ MSK ve svém Sdělení k podnětům přezkumného řízení ze dne 11. 11. 2020. Avšak prvostupňový správní orgán se k připomínkám žalobce vyjádřil zcela opačně, když na str. 59 svého rozhodnutí a také v jeho části týkající se žalobcova doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 17. 9. 2019 konstatoval, že žalobce záměrně v průběhu celého správního řízení zahlučuje správní orgán obsahově shodnými písemnostmi. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť se v novém projednání věci nijak nezabýval řadou námitek žalobce, takže ten byl následně nucen uplatnit námitky znovu v odvolání. Je sice pravdou, že žalovaný se k nim vyjádřil, nicméně tak došlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit. Žalobce namítl také věcnou nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když úřední osoba Bc. P. převzala doslova právní závěry učiněné předchozí úřední osobou Bc. B., která byla vyloučena pro podjatost. Podle žalobce je tak prokázáno, že veškerou argumentaci vypracovala vyloučená úřední osoba. Rozhodování vyloučeným pracovníkem je přitom závažnou procesní vadou, která je vždy důvodem pro zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2004 č. j. 2 As 21/2004-67). Žalovaný uvedenou skutečnost zcela přešel.
- 5) V další části žaloby žalobce velmi obsáhle rozvedl argumentaci k samotné podstatě sporu, tedy k existenci předmětné pozemní komunikace. Žalobce nesouhlasí s žalovaným ohledně nenaplnění ani jednoho ze znaků místní ani veřejné účelové pozemní komunikace. Dále žalobce v žalobě rozvedl jednotlivé znaky veřejně přístupné účelové komunikace a důvody, proč jsou podle jeho názoru v posuzované věci naplněny. Žalobce se domnívá, že znak *stálosti a patrnosti dopravní cesty v terénu* je naplněn, neboť na fotografiích z místních šetření (dne 21. 1. 2016 a dne 16. 2. 2016) je patrná dopravní cesta v terénu a pozemní komunikace

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

je proto stálá. Žalobce rozporoval vyhodnocení leteckých snímků na str. 33 napadeného rozhodnutí a vyhodnocení správního orgánu I. stupně na str. 28 jeho rozhodnutí. Žalovaný dle žalobce nekonkretizoval, v čem spatřuje nepotvrzení stálosti a patrnosti komunikace v terénu. Naopak žalobce je přesvědčen, že výpověďmi svědků bylo prokázáno, že předmětná dopravní cesta je užívána chodci a silničními vozidly a je veřejně přístupná. Svědci potvrdili, že v době existence sběrný ji bylo možno objet a pokračovat až na pozemky ve spoluvlastnictví žalobce. Považuje-li žalovaný za změnu trasy to, že od roku 1982 již nebylo třeba sběrnou objíždět, pak měl přihlédnout k tomu, že se za posledních 40 let trasa komunikace nezměnila, došlo pouze ke zúžení cesty. Svědeckými výpověďmi nebylo potvrzeno, že se areál stal fyzicky uzavřeným prostorem, ani nebyla potvrzena existence hal, které dle správních orgánů obou stupňů mají být umístěny na pozemku parc. č. XA. Žalobce nesouhlasí s vyhodnocením svědeckých výpovědí na str. 12 napadeného rozhodnutí a 31 prvostupňového rozhodnutí a navrhl provedení důkazů soudem, a to svědeckými výpověďmi svědků uvedených v bodě 79. žaloby, jejichž výčet dále rozšířil v bodě 227. doplnění žaloby. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2014 č. j. 30 A 104/2012-38, podle kterého musí být zřetelnost cesty v terénu posuzována individuálně, přičemž nutným předpokladem její zřetelnosti nemusí být existence vyjetých kolejí či vyšlapané stezky, ale je nutné zohlednit také jiné vlastnosti posuzovaného pozemku. Ve smyslu této judikatury je argumentace žalovaného vadná.

- 6) Co se týče druhého znaku *zákonného účelu* pozemní komunikace, žalobce brojí zejména proti tvrzení žalovaného, že žalobce si může zajistit sjezd ke svému domu z ulice nábřeží Svazu protifašistických bojovníků (dále jen „nábřeží SPB“). Žalobce uvedl, že žádný sjezd k rodinnému domu neexistuje, nikdy nebyl povolen a ani povolen být nemůže, protože se jedná o zatačku a Policie ČR, která musí ke zřízení sjezdu vydat své souhlasné stanovisko, by jej nikdy vydat nemohla z důvodu absence náležitých rozhledových podmínek. Žalobce tvrdí, že snížená obruba chodníku byla vybudována svévolně obcí před několika lety při rekonstrukci chodníku, patrně omylem nebo záměrně bez povolení správního orgánu I. stupně a bez souhlasu Policie ČR, nikoli proto, že by zde byl sjezd k rodinnému domu. Brána se zde nachází pouze za účelem vstupu pro pěší. Druhý znak je tak dle žalobce naplněn, neboť nemovitost žalobce nemá napojení na ulici nábřeží SPB. Žalobce k důkazu navrhl provedení místního šetření soudem.
- 7) Ke třetímu znaku *souhlasu vlastníka s obecným užíváním cesty* žalobce uvedl, že souhlas vlastníka nemusí být udělen výslovně, stačí jej udělit konkludentně (rozsudky NSS sp. zn. 5 As 20/2003 nebo sp. zn. 1 As 76/2009). Žalobce zastává názor, že konkludentní souhlas byl dán odjakživa a může být prokázán výsledkem řady svědků. Žalobce založil do správního spisu listinné důkazy, zejména dobové fotografie, kterými dokládá obecné užívání cesty. Žalovaný tyto důkazy hodnotí tendenčně v neprospěch žalobce. Existence branek, bran a vrat v oplocení také svědčí o existenci pozemní komunikace, i když žalovaný tvrdí opak. Žalobce si je vědom toho, že se nejedná o páteřní komunikaci, avšak pozemky, na nichž se komunikace nachází, nikdy v průběhu let neztratily svůj charakter pozemní komunikace a z hlediska užívání původního určení i svůj dopravní význam.
- 8) Posledním znakem pozemní komunikace je *nutná komunikační potřeba*. K tomu žalobce opakuje argumentaci uvedenou k druhému znaku, když tvrdí, že nemá žádný jiný příjezd ke svému domu, kromě sporované pozemní komunikace, a proto potřebuje jezdit přes pozemek parc. č. XA. Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že komunikační potřeba je splněna tím, že kolem nemovitosti lze projet. Podle něj je naplněna až ve chvíli,

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

kdy lze z ul. nábreží SPB vjet na pozemek, což však není možné, ani kdyby spoluvlastníci svou zahradu stavebně upravili. Žalobce poukázal na bohatou judikaturu týkající se alternativní komunikace. Žalobce brojí také proti důkazu ve formě fotografií, které žalovaný použil k prokázání existence „sjezdu“, jež oprávněná úřední osoba pořídila sama bez přítomnosti účastníků řízení. Dle žalobce se jedná o nepřipustné provedení důkazu.

- 9) Podle žalobce správní orgán I. stupně nevyhodnotil jednotlivé znaky komunikace samostatně, ale jejich hodnocení se prolínají (blíže citace z napadeného rozhodnutí v bodech 110-116 žaloby). Odůvodnění je nepřehledné a jednotlivé znaky jsou nepřezkoumatelné, když na základě jednoho znaku byl vyhodnocen jiný nebo více současně. Na základě takového hodnocení nelze tvrdit, že nebyl splněn žádný znak veřejně přístupné účelové komunikace. Podle žalobce žalovaný překročil meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je nezákonné. Svévolné hodnocení důkazů spatřuje žalobce na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.
 - 10) Žalobce dále uvedl, že s otázkou existence obecného užívání sporné pozemní komunikace úzce souvisí otázka, zda se v dané lokalitě nachází či nenachází veřejné prostranství, k čemuž se žalovaný vyjadřuje na str. 15-17 napadeného rozhodnutí, kde opět nesprávně hodnotí zjištěný skutkový stav. Dle obecně závazné vyhlášky č. 4/2016, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, je lokalita, v níž se sporná komunikace nachází, veřejným prostranstvím, a pokud obec za užívání veřejného prostranství inkasuje správní poplatky, pak žalovaný nemůže tvrdit, že se zde veřejné prostranství nenachází.
 - 11) Závěrem žalobce napadl hodnocení důkazů žalovaným jako tendenční, provedené za účelem odůvodnění zamítavého rozhodnutí. Žalovaný v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů hodnotí stejné skutečnosti různě, podle toho, jak se mu to hodí. Dále žalobce uvedl, že žalovaný ani dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu neprovedl žalobcem navrhované důkazy, když dokonce některé z těchto navrhovaných důkazů správní orgán I. stupně ani neuvedl ve svém rozhodnutí (blíže bod 131. žaloby). Žalovaný nezákonným rozhodnutím fakticky odřízl nemovitosti žalobce od napojení na místní komunikaci a silniční síť.
3. Žalobce podáním ze dne 26. 5. 2022 doplnil svou žalobu, kdy se na 20 stranách podání prakticky znovu vyjádřil k většině žalobních tvrzení a rozhojnil tak dosavadní argumentaci. Nad rámec podané žaloby žalobce doplnil dva nové žalobní body. První se týká historie sporné cesty ve směru sever – jih, jejíž vymezení správním orgánem I. stupně považuje za vadné, a druhý se týká podkladu č. 1 ze složky podkladů, str. 15 přílohové složky, kdy tento není označen datem ani zdrojem porízení. Současně žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně porízení popisků na listinných důkazech. Dále žalobce v návaznosti na bod 79. žaloby navrhl k důkazu výslech dalších svědků, jejichž seznam je uveden v bodě 227. doplnění žaloby.
 4. Žalovaný ve svém vyjádření ve velké míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí SSÚ nebylo vydáno vyloučeným správním orgánem. Oprávněná úřední osoba Bc. E. P. ani nikdo z jejích nadřízených nemají žádný osobní vztah k osobám zúčastněným na správním řízení. Taktéž u územně samosprávného celku nebyl shledán žádný zájem na výsledku správního řízení, který by mohl způsobit tzv. systémovou podjatost. O všech žalobcem podaných námitkách podjatosti bylo vždy řádně rozhodnuto, včetně několika posouzení podaných odvolání provedených odvolacím orgánem (viz str. 9, 10 a 21 napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí SSÚ nebylo vydáno ani nepříslušným správním orgánem (viz str. 8, 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný trvá na

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

své argumentaci ze str. 28 napadeného rozhodnutí, kterou odůvodnil odmítnutí opožděných námitek žalobce. Žalovaný nenalezl v tomto podání dne 13. 10. 2021 (pís. č. 296) nic, co by zvrátilo jeho názor na odvoláním napadené rozhodnutí. Žalovaný neshledal ani žádné žalobcem namítané nerespektování právního názoru nadřízeného orgánu (viz str. 10 napadeného rozhodnutí), ani porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Dále žalovaný uvedl, že to, co žalobce považuje za stykovou křižovatku, je pouhé připojení sousední nemovitosti sjezdem a nájezdem na ul. V Zahradách (viz str. 17, 23 a 26 napadeného rozhodnutí). Žalovaný rovněž označil za mylnou představu žalobce, že dle tehdy platného zákona č. 135/1961 Sb. měl investor komunikace „C“ povinnost zajistit výstavbu náhradní silnice za již nepotřebnou „starou obecní cestu spojovací“. Rodinný dům žalobce byl nově napojen z komunikace „C“, tj. ulice nábreží SPB. Pokud by investor musel zajišťovat náhradní komunikaci za „starou obecní cestu spojovací“, tak by ji musel fyzicky vybudovat a nejen tzv. zachovat nezpevněný příjezd přes tehdejší pozemky parc.č. XJ, XC, XB, XK (viz str. 18 napadeného rozhodnutí).

5. K dopravnímu připojení nemovitostí žalobce pro osobní automobil žalovaný uvedl, že to lze s vynaložením určitých nákladů řešit z ulice nábreží SPB. Žalobce zcela účelově tvrdí, že to není možné. Rozměrnější bránu na jeho pozemek, plochu pro odstavení vozidla nebo dopravní zrcadlo pro vylepšení rozhledových poměrů žalobci nikdo zajišťovat nebude, to by musel vyvinout určitou snahu sám (viz str. 12-14 napadeného rozhodnutí). Veškerá žalobcem namítaná potřeba obslužného provozu rodinného domu je řešitelná z nábreží SPB. Žalovaný uvedl, že v příloze č. 38 lze spatřit řádně sniženou obrubu chodníku, bránu na pozemek a schody. V této příloze je zdokumentováno také vyzvednutí těžkého betonového sloupu a betonového základu z pozemku žalobce z nábreží SPB. Existence brány a přístupu k nemovitosti žalobce z nábreží SPB je tedy nezpochybnitelná. Žalovaný dále uvedl, že paní J. K., ani městský obvod Poruba v celém průběhu správního řízení neprojevili jakoukoliv potřebu či zájem využívat cizí pozemky k průjezdu na své vlastní pozemky. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů hodnotí pojmové znaky veřejně přístupné účelové komunikace každý zvlášť i ve vzájemných souvislostech, když jejich posuzování není možné dokonale oddělit. Ze spisu je patrné množství požadavků žalobce, kterými ve věci neúměrně zatěžuje chod některých správních orgánů. Žalovaný dále uvedl, že žalobce vytrhává z kontextu a překrucuje vyjádření účastníka řízení Statutárního města Ostravy – městského obvodu Poruba ze dne 15.11.2021 a odkázal na plné znění této písemnosti, která je v prvoinstančním spise označena č. 307. Pro vedení předmětného správního řízení tajemnice řádně určila oprávněnou úřední osobu Bc. E. P., která na případu již v jeho počátku pracovala.
6. Žalovaný se dále podrobně vyjádřil k rozhodování o námitkách podjatosti úředních osob (blíže str. 4 vyjádření žalovaného) a soudu k tomu předložil samostatnou složku písemností.
7. K dalším bodům žaloby žalovaný sdělil, že se jedná o žalobcovy názory, které nesdílí.
8. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

10. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že ÚMOB Poruba jako příslušný SSÚ obdržel dne 5. 10. 2015 podání žalobce, Ing. arch. B. M., a Ing. J. M. označené „*Podnět podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon) k zahájení řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace, která byla na komunikaci umístěna bez úředního povolení*“. Jako důvod podnětu k zahájení řízení navrhovatelé uvádějí „*Význam pozemní komunikace pro příjezd k rodinným domům, příjezd na pozemky různých vlastníků nemovitých věcí v daném prostoru je nesporný a pozemní komunikace se zde nachází od nepaměti*“. Z podání vyplývá, že navrhovatelé považovali za pevnou překážku uzamčené mobilní oplocení v severní části pozemku parc.č. XA, které je umístěno bezprostředně před stávající vjezdovou bránou v oplocení na hranici s pozemkem parc.č. XD. Dle obsahu správního spisu se uvedené pozemky nacházejí v městském obvodu Poruba mezi místními komunikacemi - ulicemi: nábreží SPB, Klimkovická a V Zahradách. Od ulice V Zahradách je pozemek parc. č. XA oddělen oplocením s vjezdovou bránou. Za touto branou v jižní části pozemku je patrná zpevněná plocha z betonových panelů a šterková plocha, v severní části pak travnatý a hliněný povrch. Na severní hranici pozemku se nachází oplocení s branou. Brána umožňuje průjezd a průchod na pozemek parc. č. XD. Část pozemku parc. č. XD, kterého se předmět řízení týká, má v pronájmu žalobce jako zahradu. Pronajatá část pozemku je oplocená, má travnatý a hliněný povrch, rostou zde vzrostlé stromy a malé stromky. Sousedí s pozemky parc. č. XG, které jsou ve vlastnictví žalobce a Mgr. J. Ch. a s pozemky parc. č. XL a XM ve vlastnictví Ing. arch B. M. Na pozemcích parc. č. XL, XM a na pronajaté části pozemku parc. č. XD mají pozemky travnatý a hliněný povrch, rostou zde vzrostlé stromy a nachází se zde drobné zahradní stavby. Mezi pozemky parc. č. XD a XL a XM je oplocení s brankou, které bylo shledáno jako řadu desítek let staré. Západně od pozemku parc. č. XM se nacházejí pozemky parc. č. XN-XO různých vlastníků. Tyto pozemky jsou oplocené, neprostupné (blíže protokol z místního šetření ze dne 10. 11. 2015 a fotodokumentace z místního šetření ze dne 16. 2. 2016). Také z leteckých snímků je patrné, že na pozemcích se nachází vzrostlá zeleň, zahradní stavby a bazény. Při místních šetřeních (11. 11. 2015, 21. 1. 2016 a 16. 2. 2016) bylo v severní části pozemku parc. č. XA ohledáno, že povrch pozemku nese stopy projíždění vozidly. Dle oznámení SSÚ vyhodnotil podnět jako žádost a vedl řízení o žádosti dle ust. § 44 správního řádu. Oprávněnou úřední osobou SSÚ byla určena Bc. E.P. Po zahájení řízení následovalo ústní jednání spojené s místním šetřením dne 10. 11. 2015, poté vyjádření účastníků řízení a rozšíření okruhu účastníků řízení. Dne 30. 12. 2015 přerušil SSÚ řízení do doby vyřešení předběžné otázky – existence pozemní komunikace na pozemku parc. č. XA. Téhož dne SSÚ oznámil účastníkům řízení zahájení řízení o existenci pozemní komunikace na pozemku parc. č. XA vedeného z moci úřední dle ust. § 46 správního řádu. Dne 21. 1. 2016 následovalo ústní jednání spojené s místním šetřením. Dne 1. 2. 2016 byl doručen návrh žalobce na nařízení předběžného opatření, který SSÚ rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016 zamítl. Proti němu se žalobce dne 12. 2. 2016 odvolal. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016 odvolání zamítl a rozhodnutí SSÚ o zamítnutí nařízení předběžného opatření potvrdil. Dne 16. 2. 2016 proběhlo ústního jednání spojené s místním šetřením. Žalobce v průběhu řízení namítal podjatost všech úředních osob ÚMOB Poruba, včetně starosty městského obvodu Poruba. Všechny námitky podjatosti byly zamítnuty v průběhu let 2016 a 2017. Z důvodu organizačních změn na ÚMOB Poruba se dne 1. 12. 2017 stala oprávněnou úřední osobou SSÚ pro vedení spisu sp.zn. S POR 50060/2015 Bc. L. B. Dne 13. 2. 2018 vydal SSÚ usnesení o spojení řízení o žádosti o odstranění uzamykatelné brány a řízení a o určení existence pozemní komunikace na pozemcích parc.č. XD, XC, XB, XA, XE. Spis spojeného správního řízení byl nadále

evidován pod sp.zn. S POR 50060/2015. SSÚ pokračoval v řízení zajišťováním důkazů a prováděním svědeckých výpovědí. Účastníci řízení dokládali SSÚ svá vyjádření a navrhovali provedení důkazů listinami či svědeckými výpověďmi. SSÚ si vyžádal nabývací tituly k nemovitostem u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj a předvolal další svědky. Rovněž si vyžádal archivní materiály z Archivu města Ostravy. SSÚ dále předvolal svědky navržené žalobcem a nařídil ústní jednání. Žalobce dne 16. 7. 2018 podal další návrh na nařízení předběžného opatření, který SSÚ rozhodnutím ze dne 23. 7. 2018 zamítl. Žalobcovu odvolání ze dne 30. 7. 2018 odvolací orgán rozhodnutím ze dne 17. 9. 2018 zamítl a rozhodnutí SSÚ potvrdil. Žalobce prostřednictvím stížnosti dosáhl prohlášení svědeckých výpovědí J. O., P. K. a M. B. za nevyužitelné jako podklady pro správní řízení. Účastníci řízení následně znovu dokládali SSÚ svá vyjádření k řízení a navrhovali provedení důkazů listinami. Dne 17. 10. 2018 se staly oprávněnými úředními osobami SSÚ pro vedení spisu sp.zn. S POR 50060/2015 také Bc. J. V. a Ing. L. G. Všem účastníkům řízení byla dána možnost vyjádřit se k shromážděným podkladům rozhodnutí do dne 5. 11. 2018. Téhož dne byly SSÚ doručeny další návrhy žalobce na provedení důkazů. SSÚ vydal dne 3. 12. 2018 rozhodnutí č.j. POR 59746/2018/bojd, kterým určil, že se na pozemcích parc.č. XA, XB, XC, XD a XE nenachází místní komunikace ani veřejně přístupná účelová komunikace k přístupu na pozemky parc.č. XF, XG, XH, XL, XM a XI a tudíž nenařídil odstranění zámku z uzamykatelné brány v jižní části pozemku parc.č. XA a nenařídil odstranění mobilního oplocení v severní části pozemku parc.č. XA. Označené rozhodnutí bylo prostřednictvím datových schránek doručeno dne 5. 12. 2019 právnímu zástupci žalobce. Na základě odvolání žalobce bylo meritorní rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

11. SSÚ v novém projednání vyslechl další svědky navržené účastníky řízení. Účastníci řízení opět navrhovali provedení důkazů listinami a dokládali svá vyjádření k řízení. Všem účastníkům řízení byla sdělením SSÚ ze dne 26. 8. 2019 dána možnost vyjádřit se k shromážděným podkladům rozhodnutí do dne 16. 9. 2020. Této možnosti žádný z účastníků řízení nevyužil. SSÚ vydal dne 17. 9. 2019 rozhodnutí č.j. POR 49833/2019/bojd, jímž opětovně určil, že se na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE nenachází místní komunikace ani veřejně přístupná účelová komunikace k přístupu na pozemky parc.č. XF, XG, XH, XL, XM a XI a tudíž nenařídil odstranění zámku z uzamykatelné brány v jižní části pozemku parc.č. XA a nenařídil odstranění mobilního oplocení v severní části pozemku parc.č. XA. Proti tomuto rozhodnutí byla podána účastníky řízení odvolání, žalobcem dne 30. 10. 2020. Doplnění svého odvolání žalobce doručil přímo odvolacímu orgánu dne 15. 11. 2019. Dne 21. 11. 2019 bylo na ÚMOB Poruba zaevidováno podání oprávněné úřední osoby Bc. B., jímž požádala představeného o vyloučení své osoby pro podjatost z řízení vedeného pod sp.zn. S POR 50060/2015. Dne 22. 11. 2019 vydal představený oprávněné úřední osoby Bc. B. usnesení o jejím vyloučení z projednávání věci vedené pod sp.zn. S POR 50060/2015 a určil jinou oprávněnou úřední osobu. Dne 29. 11. 2019 doručil ÚMOB Poruba spis sp.zn. S POR 50060/2015 odvolacímu orgánu k dalšímu postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu z důvodu tvrzeného vyloučení úředních osob ÚMOB Poruba z řízení sp.zn. S POR 50060/2015. Žalobce doručil dne 5. 12. 2019 přímo odvolacímu orgánu druhé doplnění svého odvolání. Odvolací orgán odmítl dne 12. 12. 2019 provést prvostupňovým správním orgánem navrhovaný postup podle § 131 odst. 4 správního řádu a s podrobným zdůvodněním vrátil SSÚ nesprávně předložené odvolání k opakování postupu dle § 86 odst. 2 správního řádu. Dne 20. 2. 2019 zaslal SSÚ účastníkům řízení stejnopisy podaných

odvolání a jejich doplnění dle § 86 odst. 2 správního řádu. K SSÚ zaslaným doplněním odvolání jednotlivých odvolatelů se v rámci seznámení s nimi vyjádřil žalobce dne 20. 12. 2019. Žalobce podáním ze dne 24. 2. 2020 namítl podjatost pana Ing. G. Tato námitka podjatosti byla zamítnuta usnesením tajemnice ÚMOB Poruba ze dne 17. 4. 2020, č.j. POR 20354/2020/star, proti němuž se žalobce odvolal dne 6. 5. 2020. O jeho odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2020 tak, že je zamítl a usnesení tajemnice potvrdil. Dne 4. 6. 2020 vydal SSÚ usnesení pouze poznamenané do spisu č.j. POR 25504/2020/gazd, kterým spojil řízení sp.zn. S POR 50060/2015 a řízení sp. zn. S POR 11377/2020 vedené ve věci námítky podjatosti úřední osoby ÚMOB Poruba do společného řízení. Dne 1. 7. 2020 byla předána odvolacímu orgánu kompletní spisová dokumentace sp.zn. S POR 50060/2015 k rozhodnutí o podaných odvoláních proti meritornímu rozhodnutí ze dne 17. 9. 2019. Odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 12. 8. 2020 a věc byla vrácena SSÚ k novému projednání. V rámci nového projednání byla tajemnicí ÚMOB Poruba pověřena Bc. P. jako oprávněná úřední osoba SSÚ pro správní řízení vedené pod sp.zn. S POR 50060/2015 s účinností od 16. 3. 2021. SSÚ oznámil účastníkům správního řízení dne 31. 3. 2021 pokračování řízení po odvolání a změnu sp.zn. S POR 50060/2015 na novou sp.zn. S POR 14527/2021. Žalobce doručil dne 19. 4. 2021 na ÚMOB Poruba písemnost obsahující stížnost na nesprávný úřední postup, podnět k opatření proti nečinnosti, námítky do řízení a další návrhy na provedení důkazů listinami. Všem účastníkům řízení byla sdělením ze dne 13. 5. 2021 dána možnost vyjádřit se k shromážděným podkladům rozhodnutí. Této možnosti žádný z účastníků nevyužil. Dne 4. 6. 2021 vydal odvolací orgán opatření proti nečinnosti SSÚ č.j. SMO/263643/21/OD/Tur. Všem účastníkům řízení byla sdělením ze dne 25. 6. 2021 dána možnost vyjádřit se k shromážděným podkladům rozhodnutí. Této možnosti žádný z účastníků řízení nevyužil.

12. SSÚ vydal dne 12. 8. 2021 meritorní rozhodnutí č.j. POR 42912/2021/pose, které bylo řádně doručeno všem účastníkům řízení. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání doplněné podáním ze dne 13. 10. 2021, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
13. V prvním žalobním bodě žalobce brojil proti způsobu vypořádání námitek podjatosti všech úředních osob (systémová podjatost), a také jednotlivých úředních osob. Podle žalobce se v posuzované věci jedná o systémovou podjatost, neboť jsou splněna veškerá kritéria stanovená usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010-119, publikovaném v Sb. NSS pod č.2802/2013, které se zabývá otázkou systémové podjatosti úředních osob ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu.
14. Dle § 14 odst. 1 správního řádu, každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupců takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
15. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že odkazované rozhodnutí NSS č. j. 1 As 89/2010-119, byť obsahuje rozhodná východiska pro výklad pojmu systémová podjatost, nepředstavuje aktuální judikaturu, neboť bylo vydáno dne 20. 11. 2012, tj. před novelou správního řádu představovanou zákonem č. 176/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 500/2004, správní řád, v platném znění, jež s účinností od 1. 11. 2018 vložila do správního řádu ust. § 14 odst. 2.

16. Dle § 14 odst. 2 správního řádu, úřední osoba není vyloučena podle odst. 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.
17. Na novou právní úpravu reaguje judikatura NSS např. rozsudkem ze dne 4. 7. 2019 č. j. 9 As 70/2019-34, podle kterého: *„Pojem „systémové podjatosti“ není důvodu vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je zcela zjevné, že obsahem této námitky není systémové riziko podjatosti, tj. tvrzení, že důvodem podjatosti všech úředních osob je jejich zaměstnanecký, služební či obdobný poměr k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny.“* NSS v označeném rozsudku dále dovodil, že: *„Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu.“* NSS ve svých závěrech vychází z usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 89/2010-119, současně však zdůrazňuje, že v případě systémové podjatosti úředních osob územních samosprávních celků jde typicky o situaci, kdy úřední osoby, coby zaměstnanci těchto celků, rozhodují v přednesené působnosti v řízeních, jejichž předmětem jsou zájmy tohoto celku a systémové riziko plyne z institucionálního uspořádání a povahy právních vztahů mezi územním samosprávným celkem a jeho úředníky. Smyslem systémové podjatosti je eliminace toho, aby ve věci, v níž je dán zájem samosprávního územního celku, nerozhodoval jeho zaměstnanec, u něhož je zvýšené riziko vnějších vlivů působících na výsledek řízení. Není však důvodu pojem systémové podjatosti vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je prima facie zjevné, že obsahem této námitky není právě ono systémové riziko podjatosti (blíže rozsudek NSS sp. zn. 9 As 70/2019, odst. 39-40). NSS dříve rovněž judikoval, že námitku podjatosti je navíc třeba hodnotit nikoliv čistě formálně, ale též materiálně (srov rozsudek NSS sp. zn. 6 As 75/2018).
18. Obdobně judikoval NSS také v rozsudku ze dne 2. 8. 2023 č. j. 6 As 52/2023, podle kterého *„Důvodem vyloučení úřední osoby jsou teprve takové skutečnosti, které nasvědčují tomu, že zájem státu či územního samosprávného celku může být v dané věci prosazován právě prostřednictvím vztahu ekonomické závislosti úřední osoby na jejím zaměstnavateli. Novelu § 14 odst. 2 správního řádu je třeba chápat jako posílení důrazu právě na tyto přístupující okolnosti“.*
19. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce vznesl námitku podjatosti poprvé v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 24. 11. 2015, a to vůči všem úředním osobám odboru výstavby a životního prostředí z důvodu dřívějšího vyjádření vedoucího tohoto odboru Ing. Z. R., jenž existenci předmětné veřejně přístupné místní komunikace vyloučil, v čemž žalobce spatřuje ovlivnění rozhodovací činnosti úředních osob tohoto odboru. Žalobce v označeném podání vznesl rovněž námitku podjatosti vůči všem úředním osobám ÚMOB Poruba z toho důvodu, že se mezi sebou znají, pracují na stejném pracovišti, tykají si a je tak důvodná pochybnost, že by byly také úřední osoby z jiných odborů ve věci podjaté. Jako další argument žalobce zdůraznil své postavení jednatele petičního výboru ve věci nesouhlasné petice proti stavebnímu záměru orgánů samosprávy Městského obvodu Poruba. Námitka byla na výzvu správního orgánu doplněna podáním ze dne 1. 2. 2016, v němž žalobce upřesnil, že námitku podjatosti vznesl také proti starostovi městského obvodu Ing. P.M., a to v souvislosti s místním šetřením ve věci nesouhlasné petice, a dále sdělil, že s odkazem na své předchozí podání nepovažuje za

potřebné uvádět jmenný seznam všech úředních osob, které považuje za podjaté. Dále žalobce v doplňujícím podání vznesl námitku podjatosti také jmenovitě vůči Ing. B. G. a Ing. J.T. v souvislosti s jejich konkrétní úřední činností.

20. Nad rámec obsahu výše uvedené námitky, kterou žalobce označuje za námitku systémové podjatosti, žalobce v žalobě dovozuje, že pokud by žalovaný uznal existenci sporné komunikace, mělo by to pro něj za následek povinnost zpětně vykoupit pozemky pod touto pozemní komunikací, což by znamenalo mnohamilionové výdaje z rozpočtu města.
21. Podle názoru krajského soudu obsahem vznesené námitky nebyla žalobcem tvrzena systémová podjatost, neboť žalobce pouze namítal podjatost všech zaměstnanců z důvodu předchozího vyjádření zaměstnance správního orgánu (vedoucího odboru), které však samo o sobě nebylo způsobilé zpochybnit nepodjatost všech zaměstnanců zařazených do struktury správního orgánu I. stupně. Služební či pracovní vztah úřední osoby ke státu nebo územnímu samosprávnému celku sám o sobě nezpůsobuje vyloučení úřední osoby ve věci, v níž má stát či územní samosprávní celek svůj vlastní zájem. K tomu musí přistoupit další okolnosti, svědčící tomu, že takový zájem může být v dané věci prosazován prostřednictvím vztahu ekonomické závislosti úřední osoby na státu či územním samosprávním celku (srov. rozsudek NSS sp. zn. 6 As 52/2023, bod 57). Obecně pojaté podezření, a krajský soud zdůrazňuje, že přesně takový charakter mělo žalobcem prezentované tvrzení ve shora uvedné námitce, nemůže představovat skutečnost prokazující mimořádné riziko systémové podjatosti všech označených osob. Žalobce neprokázal, ale ani netvrdil, že by na úřední osoby byl činěn ze strany jmenovaného vedoucího odboru či ze strany vedení městského obvodu tlak, aby rozhodovaly v neprospěch žalobce.
22. V žalobním tvrzení pak žalobce dovozuje, že pokud by žalovaný uznal existenci sporné komunikace, mělo by to za následek povinnost městského obvodu zpětně vykoupit pozemky pod předmětnou pozemní komunikací, což by znamenalo vynaložení nemalých finančních nákladů. Takto obecně pojaté podezření je však pouhou ničím nepodloženou spekulací žalobce, vznesenou navíc až v podané žalobě. Krajský soud uzavírá, že žalobcovo tvrzení směřující proti nevypořádání námitky systémové podjatosti je nedůvodné, neboť na základě shora uvedeného nelze pojem systémové podjatosti na vznesenou námitku vztahovat.
23. Žalobce dále v průběhu správního řízení vznesl jednotlivé námitky podjatosti také vůči konkrétním úředním osobám, které podle něj nebyly vypořádány věcně správně. Žalobce se domáhá toho, aby soud spolu s přezkumem napadeného rozhodnutí přezkoumal také žalobcem vymezená rozhodnutí o námitkách podjatosti vůči jednotlivým úředním osobám (bod 13. žaloby). Žalobce však nekonkretizuje, v čem spatřuje nesprávné věcné posouzení námitek, dokonce ani jmenovitě nespecifikuje úřední osoby, jejichž podjatost měla být podle jeho názoru nesprávně věcně vypořádána.
24. Na základě takto obecně formulovaného žalobního tvrzení soud nemůže přezkum rozhodnutí o námitkách podjatosti provést, neboť absentuje žalobcem vymezený rámec soudního přezkumu (blíže rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008). Pokud se žalobce domnívá, že přezkum podkladových rozhodnutí (zde rozhodnutí o námitkách podjatosti) spočívá v tom, že soud si sám vyhodnotí vznesené námitky podjatosti a způsob jejich vypořádání správním orgánem, je jeho představa zcela mylná. Požadavek přezkumu podkladového rozhodnutí musí být odůvodněn konkrétním žalobním tvrzením, v němž žalobce konkretizuje vady nebo nezákonnost, které v rozhodnutí spatřuje. Soud není oprávněn ani povinen domýšlet úvahy žalobce a sám vyhledávat nedostatky označených podkladových

rozhodnutí na základě zcela obecných tvrzení, neboť by tak posupoval v rozporu s dispoziční zásadou, jíž je správní soudnictví ovládáno, jakož i se zásadou rovnosti účastníků řízení.

25. Žalobce v žalobě jmenovitě vznesl námitky pouze vůči rozhodnutím o námitce podjatosti dvou úředních osob, a to Bc. P. a Ing. G. Ve vztahu k prvně jmenované žalobce toliko konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno podjatou úřední osobou, a proto mělo být zrušeno. Takto formulovaná námitka nevypovídá o výhradách žalobce vůči rozhodnutí o námitce podjatosti ničeho, vyznívá pouze tak, že i přes to, že námitka podjatosti byla zamítnuta, žalobce považuje označenou úřední osobu nadále za podjatou, což je však z pohledu žalobní argumentace zcela nedostatečné tvrzení, které nedává soudu prostor pro relevantní soudní přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené vůči jmenované zaměstnankyni správního orgánu I. stupně. V obecné rovině odpovídající kvalitě žalobního tvrzení krajský soud uvádí, že má obsahem rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené vůči jmenované za prokázané, že žádný vztah jmenované k předmětnému řízení, kromě jejího pracovního zařazení nebyl prokázán. Soud nemá pochyb o zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně a věcné správnosti rozhodnutí o námitce.
26. Ve vztahu k podjatosti Ing. L. G. žalobce tvrdil, že tajemnice ÚMOB Poruba nepostupovala v souladu s judikaturou NSS (žalobce odkazuje na rozsudky NSS sp. zn. 1 Afs 7/2009 a sp. zn. 7 As 261/2014) a ztotožnila se s vyjádřením jmenovaného zaměstnance. Žalobce však již neuvedl, v čem spatřuje rozpor s odkazovanou judikaturou, pouze ji v žalobě označil. Taková argumentace nedává soudu konkrétní rámec přezkumné činnosti, neboť soud sám (z důvodů již výše uvedených) není oprávněn ani povinen vyhledávat rozpory s označenou judikaturou, naopak je to žalobce, který je povinen, pokud odkazuje na konkrétní rozsudky správních soudů, také uvést, jaký mají konkrétní význam pro jeho věc (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2002 sp. zn. 2 Azs 92/2005). To však v souzeném případě nenastalo.
27. Žalobce zastává názor, že rozhodnutí o námitce podjatosti vůči Ing. L. G., vydané tajemnicí ÚMOB Poruba, a navazující rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2020 měla být přezkoumána žalovaným v rámci výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí, což dovozuje z obsahu *Sdělení k podnětům k přezkumnému řízení* vydaným KÚ MSK dne 11. 11. 2020. Označené sdělení KÚ MSK je součástí správního spisu a krajský soud z jeho obsahu (str. 2 sdělení) zjistil, že KÚ MSK informuje žalobce, že rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 24. 6. 2020, kterým bylo potvrzeno usnesení tajemnice ÚMOB Poruba ze dne 17. 4. 2020, nelze v přezkumném řízení přezkoumat, přičemž tento svůj závěr dovozuje z ust. § 94 odst. 3 a § 76 odst. 5 správního řádu a z komentářové literatury. Žalobcův názor, že by žalovaný v rámci odvolacího řízení proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl znovu přezkoumat své dřívější rozhodnutí, jímž potvrdil usnesení tajemnice, kterým byla zamítnuta námitka podjatosti vůči Ing. G., je zcela mylnou interpretací obsahu sdělení KÚ MSK a nemá ani zákonnou oporu. Žalobce zcela neodůvodněně zaměňuje řízení přezkumné (§§ 94-99 správního řádu) s řízením odvolacím (§§ 81-93 správního řádu).
28. Na základě uvedeného krajský soud shrnuje, že obsahem správních spisů má za prokázané, že o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči Ing. G. bylo řádným a přezkoumatelným způsobem rozhodnuto usnesením tajemnice ÚMOB Poruba, které bylo v odvolacím řízení (§ 81 a násl. správního řádu) přezkoumáno odvolacím orgánem. Takové rozhodnutí nepodléhá přezkumnému řízení nadřízeného správního orgánu ve smyslu ust. § 94 násl. správního řádu z důvodů uvedených ve sdělení KÚ MSK ze dne 11. 11. 2020 samostatně, ale

toliko v souvislosti s přezkumem meritorního rozhodnutí, a dále je také přezkoumatelné soudem rovněž v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí správního orgánu, jenž rozhodoval ve věci v posledním stupni (§ 65 a násl. s. ř. s.). Jak již bylo výše uvedeno, žalobce v žalobě konkrétní věcné námitky vůči tomuto podkladovému rozhodnutí neuvedl a procesní námitky postavené na nesprávně pochopeném obsahu sdělení KÚ MSK (blíže rozvedeno také v doplnění žaloby – bod č. 154) krajský soud důvodnými neshledal.

29. Žalobce v této části žalobního tvrzení také navrhl, aby soud provedl k důkazu listiny, které žalobce předložil jako přílohy ke svým podáním ze dne 8. 1. 2016, 1. 2. 2016 a 17. 8. 2016 a které podle něj prokazují důvodnost námitky podjatosti. Krajský soud považuje takto navržené důkazy za nedostatečně specifikované. Žalobce nekonkretizuje, o jaké listiny se jedná. Z důvodů již výše uvedených není soud povinen ani oprávněn vyhledávat v obsahu správního spisu listinné důkazy v žalobě označené toliko odkazem na obsah procesního úkonu učiněného žalobcem ve správním řízení.
30. V závěrečné části žalobního bodu 1) žalobce vytkl správnímu orgánu I. stupně postup v souvislosti se změnou úřední osoby, resp. pověřením Bc. P. vést předmětné řízení a rozhodnout ve věci. Jelikož se toto žalobní tvrzení prolíná s následujícím žalobním bodem, soud o něm pojedná níže. Na základě shora uvedené argumentace shledal krajský soud 1) žalobní bod neopodstatněným.
31. V 2) žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nebyl nadán pravomocí k vydání prvostupňového rozhodnutí a žalobce je proto považuje za nicotný správní akt. Žalobce brojil proti tomu, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí uvedení konkrétního odboru, který rozhodnutí vydal. V poučení o oprávněm prostředku není uvedeno označení odboru, jehož prostřednictvím má být podán. Dále žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí vydala Bc. Eva P., která není zařazena do odboru, jenž dle žalobce vykonává v přenesené působnosti působnost SSÚ. Žalobce proto považuje ÚMOB Poruba jako celek, jakož i jeho stavební úřad, za nepřislušný správní orgán, který není nadán pravomocí vést řízení a vydat předmětné prvostupňové rozhodnutí. Dle žalobce takovým správním orgánem může být pouze SSÚ, jímž je odbor dopravy a údržby pozemních komunikací ÚMOB Poruba.
32. Krajský soud k tomu uvádí, že dle organizační struktury ÚMOB Poruba je SSÚ součástí odboru dopravy. V obecně závazné vyhlášce č. 14/2023, Statutu města Ostravy (dále jen „Statut“) je v čl. 23 písm. b) – Doprava a silniční hospodářství uvedeno, že přenesená působnost svěřená všem městským obvodům „*plní úkoly stanovené v § 40 odst. 5 písm. a), b) a dále c) vyjma § 23 odst. 1 a 3 podle zákona o pozemních komunikacích, plní úkoly podle zákona o pozemních komunikacích stanovené v § 41 odst. 1, plní úkoly dle zákona o provozu na pozemních komunikacích stanovené v § 77 odst. 1 až 6 ve věcech místních komunikací III. a IV. třídy.*“ Soud se ztotožňuje s žalovaným, že dle Statutu vykonává přenesenou působnost celý ÚMOB Poruba, nikoli jeho konkrétní odbory. Členění na odbory je výrazem vnitřní organizační struktury úřadu.
33. Žalobce správně uvádí, že v levém horním rohu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uveden odbor výstavby a životního prostředí. S odkazem na ust. § 68 správního řádu však lze konstatovat, že tato část písemného vyhotovení rozhodnutí není jeho zákonnou součástí, ani částí právně závaznou, proto i případná nesprávnost jakéhokoliv údaje zde uvedeného nezpůsobuje závažnou vadu rozhodnutí. Stejně tak není vadou prvostupňového rozhodnutí,

že v poučení o odvolání absentuje uvedení konkrétního odboru, jehož prostřednictvím lze podat opravný prostředek, neboť taková náležitost jde nad rámec obligatorních informací poskytovaných ve správním rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 5 a 6 správního řádu.

34. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pak výslovně uvedeno, že ÚMOB Poruba rozhodoval jako „*příslušný silniční správní úřad*“ ve věcech místních komunikací I. až IV. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací podle ust. § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Toto určení rozhodujícího správního orgánu považuje krajský soud za zcela jenoznačné a vyčerpávající, dostatečně a nezaměnitelně specifikující správní orgán, jenž rozhodnutí vydal. Dle organizační struktury ÚMOB Poruba je sice SSÚ veden pod odborem dopravy a životního prostředí, avšak to neznamená, že nemůže dojít k situaci, kdy bude v těchto věcech rozhodovat jiný odbor. Rozhodujícím orgánem je, jak již bylo výše uvedeno ÚMOB Poruba, nikoli jeho konkrétní odbor. Výše uvedené potvrzuje také rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2023 sp. zn. 2 As 218/2022, dle kterého nemá zařazení do konkrétního odboru s věcnou příslušností správního orgánu nic společného, neboť se jedná toliko o důsledek organizace práce v dané instituci. Dle NSS „*není samo o sobě nikterak závadné, pokud některý úředník krajského (obecního) úřadu vykonává z praktických důvodů, např. s ohledem na nedostatek zaměstnanců či nepřítisť frekventovanou nebo vysoce specializovanou agendu, činnost správního orgánu na vícero úsecích přenesené působnosti státní správy. To samozřejmě platí toliko za podmínky, že je k tomu odborně způsobilý (má požadované vzdělání, příp. složení příslušnou odbornou úřednickou zkoušku nezbytnou pro výkon dané činnosti) a zároveň je k tomu oprávněn buďto na základě vnitřního předpisu daného správního orgánu, nebo je k tomu ad hoc pověřen jeho vedoucím.*“
35. NSS vyšel v označeném rozsudku ze skutečnosti, že pověřená úřední osoba byla úřednicí úřadu a tvořila součást odborného personálního aparátu tohoto správního orgánu, který je (jakožto celek) věcně a místně příslušný pro rozhodnutí ve věci. Dle § 2 odst. 7 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících uzemních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 312/2002 Sb.“) „*vedoucím úřadu se pro účely tohoto zákona rozumí vedoucí úředník, který vykonává funkci tajemníka obecního úřadu....*“ Pravomoci tajemníka poté upravuje zákon o obcích v § 110 odst. 4. Dle organizační struktury ÚMOB Poruba tajemník plní, organizuje a řídí práci úřadu. Z uvedeného vyplývá, že tajemník je mimo jiné oprávněn jmenovat jednotlivé oprávněné úřední osoby. NSS v označeném rozsudku dále shrnul, že byť se oprávnění k provádění úkonů správního orgánu v řízení zpravidla řídí vnitřními předpisy tohoto orgánu, je třeba v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu, zejména v odůvodněných případech, respektovat i možnost udělení tohoto oprávnění *ad hoc* vedoucím správního orgánu.
36. Citovaným závěrům NSS plně odpovídá situace v souzené věci, kdy oprávněná úřední osoba Bc. E.P. byla pověřena k vedení řízení pověřením ze dne 16. 3. 2021 vydaným tajemnicí (vedoucí) ÚMOB Poruba Ing. J. M., a to na základě objektivního důvodu, jímž bylo vyloučení předešlé oprávněné úřední osoby Bc. L. B., která požádala o vyloučení pro podjatost. Kvalifikační předpoklady Bc. E.P. pro výkon této specializované agendy nebyly zpochybněny. Pověření Bc. E. P. tak proběhlo v souladu se zákonnými požadavky. Vedoucí odboru výstavby a životního prostředí Ing. R. se oprávněnou úřední osobou nestal, jak mylně tvrdí žalobce, neboť přímou nadřízenou pověřené oprávněné úřední osoby Bc. P. se na základě rozhodnutí o pověření stala tajemnice ÚMOB Poruba, jak náležitě vysvětlil již SSÚ na str. 65 svého rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné důvody, které by představovaly

signál nadkritické míry systémového rizika podjatosti ve smyslu judikatury odkazované v odst. 20., 21. a 24. tohoto rozsudku.

37. Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu shrnuje, že na ÚMOB Poruba je ve smyslu uvedené judikatury nutno pohlížet jako na jeden celek, a nikoli jej dělit podle jeho konkrétního vnitřního organizačního uspořádání a z takového dělení následně vyvozovat nicotnost konkrétního správního aktu vydaného řádně pověřenou oprávněnou úřední osobou.
38. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit ani argumentace žalobce v doplnění žaloby (bod 142. doplnění žaloby). Obsah vyjádření správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání není pro odvolací orgán závazný, odvolací orgán rozhoduje o podaném odvolání výlučně ve své vlastní kompetenci. Z pohledu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného je obsah citovaného vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 15. 11. 2021 bez právního významu, jedná se o interní vyjádření adresované nadřízenému odvolacímu orgánu. Z důvodů výše uvedených považuje krajský soud také druhý žalobní bod za nedůvodný.
39. V žalobním bodě 3) označil žalobce napadené rozhodnutí za vadné z důvodu, že žalovaný nepřihlédl k argumentům uvedeným v doplnění odvolání žalobce ze dne 13. 10. 2021, neboť bylo podáno po lhůtě.
40. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (str. 28) s předmětným doplněním odvolání vypořádal takto: *„Odvolací orgán se nebude podrobně vypořádávat s námitkami odvolatele Č. uvedenými v doplnění odvolání doručeného dne 13.10.2021 (pís.č. 296), protože byly podány po lhůtě pro podání odvolání a jsou tedy námitkami opožděnými. Odvolací lhůta dle ust. § 83 správního řádu činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Správní řád nestanoví, že by se délka odvolací lhůty odvíjela od rozsáhlosti napadeného rozhodnutí. Dle ust. § 88 správního řádu má správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, předat spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Dle odvolacího orgánu nic nebránilo odvolateli Č. doplnit čtyři stránky námitek dříve než za měsíc. Odvolací orgán nenalezl v tomto podání dne 13.10.2021 (pís.č. 296) cokoli, co by zvrátilo názor odvolacího orgánu na napadené rozhodnutí.“*
41. Argumentace žalovaného opožděností odvolacích námitek nemá oporu ve správním řádu. Je však třeba zohlednit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že v doplněném odvolání nenalezl cokoli, co by zvrátilo jeho názor na napadené rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že žalovaný se s obsahem podání minimálně seznámil a vyhodnotil jeho obsah. Nelze proto tvrdit, že by žalovaný k obsahu doplněného odvolání nepřihlédl. Ostatně žalobce sám v žalobě výslovně uvedl, že doplněné odvolání toliko rozhojňuje dříve předloženou odvolací argumentaci. S tím koresponduje závěr žalovaného, že v podání není nic, co by zvrátilo jeho názor. Byť soud nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že opožděnost odvolání je důvodem, aby se jím podrobně nezabýval, lze uzavřít, že k takovému postupu fakticky nedošlo, o čemž svědčí citovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl, zda a jak byl vytýkaným postupem žalovaného zkrácen na svých právech, zda a které námitky zůstaly nevypořádány. Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
42. Podle dalšího žalobního tvrzení (žalobní bod 4) správní orgán I. stupně porušil povinnost být vázán právním názorem žalovaného, což žalobce dovozuje z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 8. 2021 a jeho předchozí rozhodnutí ze dne 17. 9. 2019, které bylo zrušeno v odvolacím řízení, jsou v podstatě stejná, ačkoliv odvolací orgán ve zrušeném rozhodnutí výslovně uvedl, že se věcnou správností napadeného rozhodnutí

nezabýval a že případnými oprávněnými námitkami odvolatelů v rámci nového projednání se musí zabývat SSÚ. V této souvislosti žalobce namítl také věcnou nesprávnost a nezákonnost, pokud správní orgán I. stupně, konkrétně pak úřední osoba Bc. P. převzala doslova právní závěry učiněné ve zrušeném rozhodnutí ze dne 17. 9. 2019 předchozí úřední osobou Bc. B., která byla vyloučena pro podjatost.

43. Jak již bylo výše uvedeno, odvolací orgán ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 12. 8. 2020 výslovně uvedl, že se věcnou správností zrušeného rozhodnutí SSÚ ze dne 17. 9. 2019 nezabýval, přičemž za důvod jeho zrušení označil skutečnost, že oprávněná úřední osoba Bc. B. požádala svého představeného o vyloučení své osoby z řízení pro podjatost, čemuž bylo vyhověno. V důsledku této skutečnosti došlo k zásadnímu zpochybnění zákonnosti rozhodnutí, na jehož vydání se podílela, a proto muselo být zrušeno. Jen v tomto ohledu byl správní orgán I. stupně zrušujícím rozhodnutím vázán. Také z formálního pohledu lze konstatovat, že zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 9. 2019 mělo 51 stran, zatímco následující rozhodnutí ze dne 12. 8. 2021 je obsaženo na 70-ti stranách. Obě rozhodnutí proto ani formálně totožná nejsou.
44. Krajský soud neshledává nezákonnost ani v tom, že oprávněná úřední osoba Bc. P. převzala závěry Bc. B., přestože tato byla vyloučena pro podjatost. Skutečnost, že byla dřívější oprávněná úřední osoba vyloučena pro podjatost (v daném případě na svou vlastní žádost), automaticky neznamená, že jí vydané prvostupňové rozhodnutí bylo věcně nesprávné. Odvolací orgán ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 12. 8. 2020 výslovně uvedl, že se věcnou správností posuzovaného rozhodnutí nezabýval (jak ostatně uvádí také žalobce v žalobě), takže závaznost zrušujícího rozhodnutí pro správní orgán I. stupně spočívala výlučně v respektování závěru, že meritorně musí rozhodnout znovu jinou oprávněnou úřední osobou. Pokud tato nově pověřená oprávněná úřední osoba dospěla ke shodným věcným závěrům, jaké byly prezentovány v předchozím (zrušeném) rozhodnutí, nezpůsobuje tato skutečnost vadu řízení ani nezákonnost nového prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud tak neshledal porušení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Rovněž je nutno odmítnout jako zavádějící názor žalobce, že nové rozhodnutí bylo vypracováno vyloučenou úřední osobou. Odkazovaná judikatura NSS (rozsudek sp. zn. 2 As 21/2004) není přílehlavá pro skutkovou odlišnost. Žalobní tvrzení není důvodné.
45. Žalobce dále v tomto žalobním bodě namítl, že se správní orgán I. stupně nezabýval řadou námitek žalobce, které on pak musel znovu uplatnit v odvolání. Navíc SSÚ ve svém rozhodnutí uvedl, že jej žalobce v celém správním řízení zahrnuje neustálými obsahově totožnými písemnostmi. Žalovaný se s opětovně vznesenými námitkami vypořádal, ale podle žalobce byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení.
46. Krajský soud předně zdůrazňuje, že žalobce setrval v obecné rovině tvrzení ohledně nevypořádaných námitek v rozhodnutí SSÚ, když neuvedl konkrétně, o které námitky se jedná. Pokud však současně tvrdí, že všechny námitky byly následně vypořádány odvolacím orgánem, případné procesní pochybení SSÚ tím bylo napraveno a žalobce na svých právech zkrácen nebyl. K porušení principu dvojinstančnosti tímto postupem nedošlo, neboť správní řízení proběhnuvší na obou správích stupních tvoří jeden celek, jak setrvale uvádí judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014 sp. zn. 6 As 161/2013). Současně krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů, podle které správní soudy a potažmo také správní orgány nejsou povinny reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku, postaví-li vedle těchto námitek vlastní ucelenou argumentaci.

Tento postup je vhodný zejména v situaci, kdy odvolací či žalobní námitky jsou značně obsáhlé a detailní (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 31/2018, nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08).

47. Pokud se žalobce pozastavuje nad konstatací SSÚ o žalobcově nadměrném, obsáhlém a opakujícím se předkládání písemných podání v průběhu správního řízení, což dále rozhojňuje v doplnění žaloby (body 222.-226. doplnění), krajský soud má na základě obsahu správních spisů toto tvrzení SSÚ za objektivní a fakticky podložené. Přesto musí soud konstatovat, že podáním žalobce byla ze strany SSÚ věnována maximální pozornost, v řízení proběhlo dokazování nadstandardního rozsahu, byly řádně vypořádány nejen všechny nosné otázky věci, ale také námitky širšího kontextu nebo vyložené marginálního významu. Ostatně ani ve vztahu k soudu se žalobce od své zavedené praxe neodchýlil, když podaná žaloba čítá 30 stran a následně byla doplněna dalším podáním o 20-ti stranách.
48. V další části žaloby žalobce brojil proti posouzení jednotlivých definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace správními orgány obou stupňů.
49. Dle ust. § 2 odsr. 1 zákona č. 13/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci.
50. Dle § 6 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je místní komunikace veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce.
51. Dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, účelová komunikace má sloužit ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků.
52. *1. znak – stálost a patrnost dopravní cesty v terénu*

Tento definiční znak vychází z ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, takže úkolem správních orgánů bylo posoudit, zda tvrzená pozemní komunikace má charakter dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci. K této otázce se vyjádřil správní orgán I. stupně na str. 31-32 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 11-12. K závěrům správních orgánů žalobce namítl, že výpověďmi svědků a také z fotografií a z místních šetření je patrná dopravní cesta v terénu, pozemní komunikace je proto stálá. Žalobce zpochybnil vyhodnocení správního orgánu I. stupně na str. 28 jeho rozhodnutí a dále vyhodnocení leteckých snímků na str. 33 napadeného rozhodnutí. Podle něj žalovaný nekonkretizoval, v čem spatřuje nepotvrzení stálosti a patrnosti komunikace v terénu.

Krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně na str. 28 svého rozhodnutí zcela jednoznačně vyšel ve svém závěru, že v severní části pozemku parc. č. X a na pozemku parc. č. XD není zřetelná jakákoliv cesta, z leteckých snímků pořízených v rozmezí let 1950-2018, které jsou také obsahem správních spisů. Toto vyhodnocení opětovně shrnul na str. 31-32 svého rozhodnutí a dále uvedl, že ani z vyjádření žalobce a z výpovědí svědků Ing. A. a D. Č. nelze prokázat stálost a patrnost dopravních cest v terénu. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí na žalobcem sporované str. 33 vyhodnotil letecké snímky a současně konstatoval, že ojedinělé letecké snímky nebo fotografie s vyjetými kolejiemi v žádném případě nemohou doložit existenci místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové

komunikace, když ani na jiných fotografiích není zřejmý úvoz, který by vznikl dlouholetým užíváním cesty a ani z leteckých snímků není zřejmá vyšlapaná pěšina nebo cesta.

Krajský soud má za to, že vyhodnocení správních orgánů obou stupňů ve svém celku je dostatečně konkrétní a vychází z jednoznačně identifikovaných důkazů. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že výpověďmi svědků bylo prokázáno, že předmětná dopravní cesta je užívání chodci a silničními vozidly a je veřejně přístupná, pak jde o tvrzení nekonkrétní, neboť žalobce jmenovitě neuvádí žádného svědka, z jehož výpovědi by takové skutečnosti plynuly. Pokud žalobce namítá, že existence uzavřeného areálu a existence hal na pozemku parc. č. XA nebyly potvrzeny svědeckými výpověďmi, nutno zdůraznit, že existence oplocení a hal není prioritním předmětem dokazování, tím je existence dopravní cesty v terénu. Žalobce namítl, že nesouhlasí s vyhodnocením svědeckých výpovědí na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde však krajský soud žádné vyhodnocení svědeckých výpovědí neshledal. Správní orgán I. stupně pak na str. 31 svého rozhodnutí hodnotí výpověď žalobce a svědecké výpovědi Ing. A. a D. Č. tak, že jimi nelze prokázat stálost a patrnost dopravních cest v terénu a tvrzení žalobce, že trasa sporné komunikace se v průběhu doby měnila, svědčí o tom, že definiční znak stálosti a patrnosti v terénu není naplněn. Žalobce nijak nekonkretizoval, z jakých důvodů s tímto hodnocením těchto nesouhlasí.

53. Na základě uvedeného krajský soud konstatuje, že žalobci se žalobním tvrzením nepodařilo zpochybnit vyhodnocení neexistence prvního definičního znaku, tj. stálosti a patrnosti dopravní cesty v terénu, tak jak je provedly správní orgány obou stupňů. Jejich hodnocení považuje krajský soud ve výše odkazovaných částech rozhodnutí za přesvědčivá, přezkoumatelná a podložená konkrétními důkazy, zatímco žalobcovo tvrzení je vágní a nekonkrétní co do důkazů, nepodložené negující napadné závěry správních orgánů. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 104/2012 krajský soud nepovažuje za přílehlavý, když má za to, že zřetelnost sporné komunikace byla správními orgány posuzována individuálně a byly zohledněny právě „jiné“ vlastnosti posuzovaného pozemku, než vyjeté koleje či vyšlapané stezky. Označený rozsudek tak spíše vyznívá na podporu závěrů správních orgánů.

54. *2. znak – zákonný účel*

Zákonný účel je vymezen v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, takže správní orgány se zabývaly vyhodnocením účelu tvrzené účelové komunikace, tj. spojením jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo spojením těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Zákonnému účelu veřejně přístupné účelové komunikace se správní orgán I. stupně věnoval na str. 32-33 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný se s ním vypořádal na str. 12-13 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k zákonnému účelu žalobce brojil zejména proti tvrzení správních orgánů obou stupňů, že si může zajistit sjezd k domu také z ulice nábreží SPB. Žalobce tvrdí, že tomu tak není a sjezd si tam zřídit nemůže, neboť žádný neexistuje a ani nemůže být povolen, jelikož se v daném místě nachází zatáčka. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně vyhodnotil v označené části svého rozhodnutí především s ohledem na § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, zda rodinný dům ve spoluvlastnictví žalobce a Mgr. Ch. není odříznut od spojení s veřejnou komunikací a na základě znalostí místních poměrů a obsahu správních spisů dospěl k závěru, že tomu tak není, že k nemovitosti je zajištěn bezproblémový pěší přístup z ulice nábreží SPB. Stejnou cestou je možný příjezd na jízdním kole nebo motocyklu. Chodník na ul. nábreží SPB je vybaven sníženou obrubou (sjezdem), takže je zřejmé, že se jedná o stávající

sjezd k rodinnému domu. Na tento sjezd navazuje vjezdová brána na pozemek parc. č. 27, kterou lze využít k vjezdu minimálně jednostopými vozidly. Správní orgán také poukázal na možnost požádat SSÚ o povolení zvláštního užívání místní komunikace pro skládání a nakládání věcí nebo materiálu (§ 25 odst. 6 písm. c) bod 2 zákona o pozemních komunikacích). Zdůraznil také, že žalobce má možnost provést na svém pozemku terénní úpravy, které by umožnily bezpečné odstavení jednoho nebo více vozidel, což je zcela v jeho dispozici. Rovněž poukázal na blízkost veřejných parkovacích míst na ul. Hradčanské a na nábreží SPB ve vzdálenosti 90 m, případně 150 m. S těmito závěry se žalovaný v napadeném rozhodnutí plně ztotožnil.

Krajský soud má za to, že vyhodnocení spojení rodinného domu ve spoluvlastnictví žalobce a Mgr. Ch. s veřejnou komunikací je vyčerpávající, neboť vyhodnocuje faktické využití pro chodce, cyklisty i motorová vozidla v souladu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a jednoznačně prokazuje, že nemovitost není odříznuta od spojení s veřejnou komunikací. Žalobce poukazuje na potenciální technické a administrativní obtíže při realizaci vjezdu pro motorová vozidla z ulice nábreží SPB, které však lze, zejm. pokud jde o administrativní rovinu, označit za hypotetické, neboť z žádného žalobcova podání se nezjišťuje, že by se někdy v minulosti o realizaci takového přístupu pokoušel. Soud nezpochybňuje možnou obtížnost realizace úprav spojených se zřízením vjezdu po motorová vozidla na pozemek, jedná se však o soukromou záležitost spoluvlastníků nemovitosti, spadající výlučně do jejich dispoziční sféry, a nikoliv o otázku veřejného subjektivního práva. Krajský soud plně aprobuje vyhodnocení neexistence druhého definičního znaku veřejně přístupné účelové komunikace správními orgány obou stupňů. Žalobní tvrzení tak důvodným neshledal.

55. 3. *znak – souhlas vlastníka s obecným užíváním cesty*

Tento definiční znak byl dovozen judikaturou. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval 3. znkem na str. 33-35, přičemž při jeho vyhodnocení vyšel z rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2015 sp. zn. 6 As 213/2015 a důkazně pak z listin: dopis ze dne 6. 5. 2019 ve věci Umožnění vjezdu motorových vozidel přes váš pozemek – žádost a Dohody o změně práv a povinností ze dne 19. 5. 1999 včetně jejího dodatku ze dne 7. 4. 2005, ze znaleckého posudku ze dne 6. 2. 2009. Dle dohody ze dne 19. 5. 1999 má žalobce v pronájmu část pozemku parc. č. XD a podle čl. 1 Dohody je pronajatý pozemek užíván jako zahrada, což správní orgán vyhodnotil tak, že pronajímatel neposkytl možnost využívat pozemek částečně jako průjezd k pozemku žalobce. Nesouhlasná stanoviska k projíždění pozemku parc. č. XA vydal také tehdejší vlastník pozemku VOKD development a. s. dne 23. 11. 2015 a následně současný vlastník společnost ALL-ECK s.r.o. dne 11. 4., 12. 7., a 13. 8. 2018. Žalovaný se k tomuto znaku vyjádřil na str. 13-14 napadeného rozhodnutí detailním vyhodnocením přístupu do předmětné lokality, jenž sám o sobě vylučuje využívání pozemků veřejností (tj. blíže neurčitým okruhem osob). Žalovaný svou argumentaci doplnil také odkazem na žádost žalobce ze dne 6. 5. 1991, adresovanou Státnímu podniku bytového hospodářství Ostrava 4 (dále jen „SPBH Ostrava 4“), z jejíhož obsahu je zřejmé, že žalobci je známo, že SPBH Ostrava 4 má v úmyslu stavět na pozemku parc. č. XP skladovací haly a pozemek oplotit. Proto žalobce žádá o umožnění vjezdu motorových vozidel přes tento pozemek, kdy by se jednalo o vjezd občasný, tj. dovoz materiálu na opravy, dovoz paliva apod. SPBH Ostrava 4 ve svém vyjádření z 8. 5. 2019 žalobci přislíbil vjezd motorových vozidel za uvedeným účelem s tím, že každý příjezd vozidla je nutno osobně nebo písemně

nahlásit na vrátnici budovy předem, aby bylo zabráněno vjezdu ostatních cizích vozidel (přesná citace na str. 12 napadeného rozhodnutí a písemnost č. 84 správního spisu).

K tomuto žalobce namítl, že souhlas vlastníka sám o sobě nemusí být dán výslovně, ale stačí jej udělit konkludentně, což se v tomto případě stalo, neboť konkludentní souhlas je dán odjakživa. O tom dle žalobce svědčí také existence bran, branek a vrat v oplocení. Žalobce uvedl, že založil do spisu řadu listinných důkazů, konkludentní souhlas může být také prokázán výsledkem řady svědků.

Žalobce však ve svém tvrzení neoznačil žádné konkrétní listinné důkazy, ani svědky. Jeho tvrzení je vedeno ve zcela obecné rovině, kdy pouze neurčitě polemizuje nad konkludentním souhlasem vlastníka, jehož ani neztotožnil.

Krajský soud má za to, že výše shrnutou argumentací správních orgánů obou stupňů, založenou na vyhodnocení zcela konkrétních a jednoznačných důkazů, byla nadevší pochybnost vyvrácena existence třetího definičního znaku, tj. souhlasu vlastníka s obecným užíváním cesty. Soud má za to, že nebyla prokázána existence souhlasu s obecným užíváním komunikace žádného z dřívějších vlastníků pozemku, ani současného vlastníka, a to ani konkludentním, ani výslovným způsobem, naopak byl prokázán jejich výslovný nesouhlas (VOKD development a. s., ALL-ECK s. r. o.) a souhlas s využitím předmětného pozemku k průjezdu motorovým vozidlem *ad hoc* (SPBH Ostrava 4) toliko individuálně pro žalobce, po předchozí domluvě, občasné a jednorázově, což se však míjí s podstatou posuzovaného definičního znaku. Shora uvedenými důkazy a jejich vyhodnocením bylo prokázáno, že daný pozemek veřejnost nevyužívá, a lokalita je uzavřeným soukromým prostorem, který brání formám veřejného užívání. Tento žalobní bod je proto rovněž nedůvodný.

56. 4. znak – nutná komunikační potřeba

Správní orgán I. stupně se s tímto znkem vypořádal na str. 35-38 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak svou argumentaci k tomuto bodu uvedl na str. 14 napadeného rozhodnutí. Již správní orgán I. stupně v podstatě vyšel ze zjištění vyhodnocených již v rámci druhého definičního znaku, kdy konstatoval, že žalobce fakticky má existující napojení své nemovitosti na silniční síť, avšak považuje je z pohledu současných standardů za nedostatečně komfortní, pokud jde o příjezd k nemovitosti. Zdůraznil také, že nutnou komunikační potřebu nelze shledávat v umožnění vjezdu na pozemek parc. č. XA (včetně pozemků navazujících) vozidlům složek Integrovaného záchranného systému nebo vozidlům správců inženýrských sítí, neboť tyto složky mají v nezbytných případech přístup na cizí pozemky zajištěn věcná břemena nebo zákonnou úpravu. Správní orgán rovněž poukázal na žádost žalobce ze dne 3. 10. 2007 o koupi části pozemku parc. č. XD a protokol z místního šetření ze dne 16. 2. 2016. Dále provedl důkazy listinami z katastru nemovitostí specifikovanými na str. 36 prvostupňového rozhodnutí. Posouzení nutné komunikační potřeby domu žalobce pak posoudil z historického hlediska. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále doplnil, že předmětný dům byl zakoupen rodiči žalobce s tím, že je s ulicí nábřeží SPB spojen schodky. Vlastníci tedy při nabytí domu byli se způsobem přístupu a příjezdu k domu srozuměni a vlastnosti domu akceptovali.

Žalobce v žalobě namítl prakticky to, co u druhého definičního znaku. Dle něj žádný příjezd z ulice nábřeží SPB neexistuje, a proto potřebuje jezdit přes předmětný sousední pozemek parc. č. XA. Žalobce tedy tvrdí, že nemá jinou možnost, jak se k domu dostat motorovým vozidlem.

Krajský soud má toto žalobní tvrzení za vypořádané argumentací k 2. definičnímu znaku, na niž v plném rozsahu odkazuje. Žalobce ani v případě 4. definičního znaku závěry správních orgánů o jeho neexistenci žádným nosným způsobem nerozporoval, a tudíž ani nezpochybnil.

V doplnění žaloby (bod 146. doplnění) žalobce k tomuto žalobnímu bodu navíc uvedl, že nebyl pro nadbytečnost vyslechnut svědek T., zaměstnanec ÚMOB Poruba, jehož výslech žalobce opakovaně navrhoval a který na podnět žalobce zajišťoval odstranění drátů elektrického vedení a nefunkčního sloupu z pozemku parc. č. XR, který je ve spoluvlastnictví žalobce. Tento svědek mohl vysvětlit, proč nevyužil nabízené možnosti žalobce pro příjezd přes onen údajný sjezd z nábřeží SPB. Svědek by jistě potvrdil, že těžká technika přijela stejnou trasou, jaká byla při místním šetření popsána jako cesta znatelná v terénu. ÚMOB Poruba si tedy vyžádal jednorázový souhlas vlastníka pozemků k vjezdu po sporné komunikaci, tedy z ulice V Zahradách. Žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí zneužil výklad energetického zákona. Žalobce by zkrácen na svých právech a nebyl zjištěn pravý stav věci.

57. Krajský soud k uvedené argumentaci uvádí, že obecně nelze vyloučit situace, kdy dojde k jednorázovému využití přístupu na pozemek žalobce přes spornou lokalitu pozemku parc. č. XA, avšak taková výjimka nevytváří pravidlo a ani nenaplnuje definiční znak nutné komunikační potřeby. Argumentace SSÚ speciálními právními předpisy vztahujícími se na složky Integrovaného záchranného systému a správce inženýrských sítí (str. 36 rozhodnutí SSÚ) není účelová, ale odráží faktickou zákonnou úpravu jako součást platného právního řádu.
58. V doplnění žaloby (bod 144. doplnění) žalobce k 4. definičnímu znaku navíc poukázal na skutečnost, že v té době oprávněná úřední osoba Bc. B. pořídila fotografie z místa samého, které jsou uvedeny v seznamu listinných důkazů doložených správním orgánem na str. 17 prvostupňového rozhodnutí pod body 2.17 a 2.18., přičemž je pořídila bez oznámení tohoto úkonu účastníkům řízení a nesešla o úkonu protokol. Porušila tak § 51 odst. 2 správního řádu a neumožnila účastníkům řízení hájit jejich oprávněné zájmy dle § 4 odst. 3 správního řádu. Žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí v tomto jednání neshledal nezákonnost a zdůraznil, že účastníci řízení měli možnost se s těmito fotografiemi seznámit při nahlížení do spisu, což učinili. Žalobce považuje toto vypořádání za nedostatečné, neboť nebylo odůvodněno, proč úřední osoba takto postupovala a žalovaný nevyvrátil, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Žalobce je přesvědčen o opaku, když nová oprávněná úřední osoba pouze zkopírovala tvrzení podjaté Bc. B., aniž se seznámila s aktuálním stavem a zjistila tak skutečný stav věci.
59. Dle seznamu listinných důkazů (str. 16-17 prvostupňového rozhodnutí) žalobcem sporované fotografie jsou označeny jako současné fotografie ulice nábřeží SPB, ulice Hradčanská 5 ks (bod 2.17) a jako současné fotografie ulice nábřeží SPB 14 ks (bod 2.18). Žalobce v žalobě neuvádí, že by obsah fotografií byl v rozporu se skutečným stavem. Zkrácení svých práv žalobce spatřuje ve své neinformovanosti o úkonu pořízení fotografií a v neexistenci protokolu o něm. Nevyrozumění účastníků o úkonu a nevyhotovení protokolu je obecně procesním pochybením ve smyslu § 51 odst. 2 a § 18 odst. 1 správního řádu. Jelikož se jednalo o fotografie míst veřejně přístupných a všem účastníkům řízení notoricky známých, neshledal krajský soud žalobcem obsáhle popisované „pochybení“ takovou vadou řízení, jež

by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Na základě výše uvedené argumentace neshledal krajský soud 5) žalobní bod důvodným.

60. V dalším žalobním tvrzení (žalobní bod 9) žalobce brojil proti způsobu vyhodnocení jednotlivých definičních znaků účelové komunikace správním orgánem I. stupně, kdy mu vytýká, že nevyhodnotil jednotlivé znaky samostatně, když jejich hodnocení se prolínají a odůvodnění je tak nepřehledné a nepřezkoumatelné, jelikož na základě jednoho znaku byl vyhodnocen jiný znak nebo více znaků současně. Svévolné hodnocení důkazů spatřuje také na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.
61. Krajský soud považuje toto žalobní tvrzení za zcela obecné, žalobce nijak nekonkretizuje, v čem žalovaný vybočil z mantinelů stanovených zákonem. Nijak nepřiblížil, v čem shledává nepřezkoumatelnost a nepřehlednost vyhodnocení definičních znaků účelové komunikace. Jedná se tedy o zcela obecně formulovaný žalobní bod, který nepředstavuje požadované vymezení rámce soudního přezkumu, jak soud rozvedl již výše.
62. Krajský soud proto rovněž v obecné rovině odpovídající kvalitě žalobního tvrzení uvádí, že na rozdíl od žalobce neshledává pochybení správního orgánu v tom, že se hodnocení jednotlivých definičních znaků místní účelové komunikace prolínají a navzájem podmiňují, naopak takové hodnocení je zcela v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán je povinen hodnotit každý důkaz jednotlivě a současně všechny důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Na tomto principu spočívá zásada volného hodnocení důkazů, kterou je rozhodování správního orgánu ovládáno. Současně tento způsob hodnocení provedených důkazů reflektuje podmínku kumulativního naplnění všech čtyř definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace (srov. přiměřeně rozsudek NSS sp. zn. 2 As 44/2011).
63. Krajský soud závěrem shrnuje, že na základě shora uvedené argumentace aproboval závěry správních orgánů obou stupňů týkající se nenaplnění definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Veškerou argumentaci žalobce shledal nedůvodnou.
64. V žalobním bodě 10) žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil zjištěný důkazní stav ve vztahu k veřejnému prostranství (bod 121.-124. žaloby), přičemž odkázal na str. 15–17 napadeného rozhodnutí. Poukázal v této souvislosti také na obecně závaznou vyhlášku č. 4/2016 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, která předmětnou lokalitu za veřejné prostranství považuje.
65. Žalovaný se s otázkou veřejného prostranství detailně vypořádal v žalobcem odkazované části napadeného rozhodnutí, včetně reakce na argumentaci obecně závaznou vyhláškou č. 4/2016. Žalobce jeho vypořádání v žalobě žádným nosným způsobem nenapadl, zdůraznil především závaznost obecně závazné vyhlášky.
66. Obecně závazná vyhláška má reflektovat faktický stav v daném území a je závazná také pro správní orgány. Nicméně je nutno zohlednit, že problematika veřejného prostranství není nosnou otázkou posuzované věci. Skutečnost, že v dnes již neplatné obecně závazné vyhlášce č. 4/2016 jsou pozemky parc. č. XD, XL a XM nesprávně evidovány jako veřejné prostranství, nemůže zpochybnit jednoznačně zjištěný skutkový stav, že veřejným prostranstvím nejsou, což bylo v posuzovaném správním řízení prokázáno řadou důkazů (např. místními šetřeními).

67. V žalobním bodě 11) žalobce vytkl žalovanému, že dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu neprovedl žalobcem navrhané důkazy, když některé z nich správní orgán I. stupně ani neuvedl ve svém rozhodnutí (konkrétní výčet chybějících listinných důkazů uvedl žalobce v bodě 131. žaloby). Žalovaný k tomu toliko uvedl, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o něm neexistují žádné důvodné pochybnosti a další dokazování by tak bylo nadbytečné.
68. Krajský soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje, neboť na základě obsahu správních spisů dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v nadstandardní šíři, na základě podkladů získaných obsáhlým dokazováním jsou v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů vyčerpávajícím způsobem vyhodnoceny všechny podstatné věcné otázky, proto ani krajský soud nemá za to, že by skutkový stav vyžadoval jakékoliv doplnění. Jelikož žalobce důkazy neuvedené v soupisu důkazů prvostupňového rozhodnutí pouze vyjmenovává a neuvádí, co jimi chtěl prokázat, ani zda a jakým způsobem byl jejich neprovedním zkrácen na svých právech, nelze dopad jejich absence v textu rozhodnutí blíže vyhodnotit.
69. V závěru žaloby žalobce napadl hodnocení důkazů ze strany žalovaného. Dle žalobce žalovaný hodnotil důkazy v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. To žalobce dovozuje především z toho, že hodnotí stejné skutečnosti různě. Žalovaný podle žalobce také neodůvodnil neprovedení některých návrhů důkazů.
70. Krajský soud má tato tvrzení za zcela obecná. Pokud žalobce v bodě 130. žaloby poukazuje na různé možnosti vyhodnocení existence bran a branek, opomíjí povinnost správního orgánu postupovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, tj. vyhodnocovat každý důkaz samostatně, ale současně všechny v jejich vzájemných souvislostech (§ 50 odst. 4 správního řádu). Žalobce blíže neuvádí, o jaké konkrétní důkazy se jedná a v čem spatřuje nesprávné hodnocení důkazů. Soud za žalobce nemůže domýšlet a konkretizovat jeho obecná tvrzení, a proto rovněž zcela obecně uvádí, že v tomto ohledu neshledal ze strany žalovaného žádné pochybení.
71. Žalobce v doplnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 26. 5. 2022 doplnil nový žalobní bod (body 201.-221. doplnění), který uplatnil v zákonné lhůtě pro podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. Žalobce v něm velmi obsáhle zpochybnil grafické znázornění všech údajných cest, které vypracoval SSÚ a vložil je jako podklad č. 1 do složky podkladů str. 15. Žalobce zpochybňuje tento podklad tím, že SSÚ jej neoznačil datem pořízení ani zdrojem pořízení. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009 sp. zn. 1 As 30/2009. Dále žalobce v tomto žalobním tvrzení uvedl, že SSÚ do přílohové složky pořídil nekvalitní kopie důkazních prostředků, pořízených a doložených žalobcem a do těchto nekvalitních kopií, na nichž zanikly důležité detaily zachycených staveb a pozemních komunikací, umisťoval popisky dle své libovůle, přičemž podstatou je snaha maření spravedlivého rozhodnutí soudního či jiného orgánu. SSÚ podsouvá do spisu záměrně lži a vymýšlí si trasy komunikací s úmyslem poškodit žalobce. Tento postup se má týkat důkazních prostředků navržených žalobcem a označených SSÚ pod čísly 2, 5, 6, 8, 10, 11, 12, 13 a 18. V další části žalobního tvrzení žalobce popisuje, v čem spatřuje znehodnocení jednotlivých označených důkazních prostředků. Žalobce má za to, že takovým způsobem vznikly nepravdivé informace a byla projevena snaha zabránit maření spravedlivého rozhodnutí soudního či jiného orgánu a žalovaný, pokud v napadeném rozhodnutí schvaluje vyložené výmysly SSÚ uvedené v přílohové složce (str. 24-25 napadeného rozhodnutí),

postupuje nezákonně. Žalobcem popsaná zmatečnost má zcela zásadní vliv na vydané rozhodnutí.

72. Krajský soud k uvedenému konstatuje, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, zejména z agendy věcí stavebních a pozemkových, že správní orgány kopie listinných důkazů jako jsou mapy, fotografie, náčrty, letecké snímky, katastrální mapy apod. zcela běžně opatřují popisky, vysvětlivkami, barevným rozlišením a glosami. Jedná se o pomocné technikálie, které nejen jim, ale také orgánům v přezkumném řízení, napomáhají v lepší orientaci a posuzování skutkového stavu, zvláště v případech, které jsou skutkově složité. Žádný právní předpis takový postup nezakazuje.
73. Žalobce pravdivost těchto „zásahů“ do listinných důkazů zpochybňuje, dokonce je považuje za lživé, vytýká správnímu orgánu, že některé objekty popisuje, jiné neoznačuje vůbec, a vědomě upravuje důkazy do formy nekvalitních kopií. Žalobce přitom u jednotlivých listinných důkazů zabíhá do naprostých marginálií, které vydává za podstatné pro meritum věci (např. tvrzené v bodech 207., 209., 210., 212. nebo 216. doplnění žaloby). Krajský soud tvrzení žalobce považuje za jeho subjektivní názor, který sám o sobě nemůže znevěrohodnit závěry správních orgánů o neexistenci definičních znaků účelové komunikace, k čemuž evidentně žalobce směřuje.
74. Také žalobcem odkazovaný rozsudek NSS sp. zn. 1 As 30/2009 je pro věc zcela nepřiléhavý, neboť NSS v něm řešil otázku formy dokazování soudem v situaci, kdy hodnoceným důkazem je obsah určité internetové stránky. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. Krajský soud uvedený žalobní bod neshledal důvodným.
75. Žalobce v doplnění žaloby doručené krajskému soudu dne 26. 5. 2022 opět velmi obsáhle (body 164-192 doplnění) vymezil další žalobní bod týkající se historie sporné cesty ve směru sever-jih vymezený v kapitole 4.5.1 provstupňového správního rozhodnutí. Žalobce označuje celou tuto kapitolu rozhodnutí SSÚ za vadnou, neboť SSÚ nepopisuje spornou cestu v časových úsecích ve vztahu ke konkrétním vlastníkům pozemků, ale v různých časových obdobích, chaoticky a opírá se o domněnky, které nejsou ničím podloženy. Dále žalobce vymezuje jím tvrzené vady jednotlivých podbodů kapitoly 4.5.1. Polemizuje tak se závěry SSÚ a s odkazem na vyjádření účastníka řízení městského obvodu Poruba zdůrazňuje, že ještě před 80. lety 20. století byly pozemky v dané lokalitě bez oplocení a tehdejší vlastník pozemků konkludentně souhlasil s jejich veřejným užíváním. Poukázal přitom na judikaturu NSS vztahující se k souhlasu vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace (bližší bod 176 doplnění žaloby). Z obsahu tohoto žalobního tvrzení je seznatelné, že žalobce se pokouší tímto tvrzením zvrátit závěry správních orgánů k definičním znakům tvrzené účelové komunikace a zmírnit význam důkazu představovaného jeho korespondencí s SPBH Ostrava 4 z r. 1991. Zdůrazňuje, že z ní plyne, že se o oplocení a zřízení hal v té době teprve uvažovalo, takže SSÚ nesprávně vyhodnotil, že v 80. letech 20. století byla lokalita uvedených pozemků fyzicky uzavřeným prostorem.
76. Dle obsahu žalobcovy korespondence s SPBH Ostrava 4 se výstavba hal a oplocení v té době evidentně připravovala, na druhé straně však nelze z korespondence dovodit závěr tvrzený žalobcem, že stát reprezentovaný státním podnikem (SPBH Ostrava 4) udělil žalobci souhlas zřídit příjezdovou cestu na své náklady. Označený subjekt v korespondenci přislíbil žalobci průjezd přes sporný pozemek, ovšem za podmínky předem podávaných individuálních žádostí, to vždy jen *ad hoc*, aby se tak zamezilo pohybu jiných osob na pozemku. Již na základě takto stanovených podmínek lze vyloučit existenci stálé komunikace, jakož i její

veřejné užívání. Možnost průjezdu byla poskytnuta toliko žalobci, vždy jednorázově na základě dopředu podané žádosti a pouze pro individuální potřeby žalobce. Ani skutečnost, že žalobci nebyla uložena povinnost odstranit vjezdovou bránu (blíže bod 187. doplnění žaloby), nemůže závěry správních orgánů zvrátit. Existence brány umožňující přístup na pozemek v užívání žalobce parc. č. XD z pozemku parc. č. XA nevypovídá ničeho o existenci stálé komunikace, ani jejího veřejného užívání. Krajský soud ani toto žalobní tvrzení důvodným neshledal.

77. Jak bylo již výše opakovaně uvedeno, krajský soud považuje podklady rozhodnutí obsažené ve správních spisech za velmi obsáhlé a nad míru dostatečné pro přezkoumání napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a proto nepřistoupil k provedení žádných důkazů navrhovaných žalobcem v žalobě či v jejím doplnění pro nadbytečnost.
78. Jelikož krajský soud neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
79. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.
80. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého mají tyto osoby právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem nebo na návrh z důvodu hodného zvláštního zřetele. Dle obsahu soudního spisu žádná taková skutečnost v souzené věci nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. prosince 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu